Εις Μνήμην…

Η μουσική, η θάλασσα, το νόημα

Θανάσης Δρίτσας[1]

Ο Πέτρος Πολυχρόνης υπήρξε ο άνθρωπος που έπαιξε καταλυτικό ρόλο στη σχέση μου με το ΑΚΜΑ και το δικό μου ταξίδι στον τομέα της προσωπικής μου ανάπτυξης. Με αφορμή ζητήματα οικογενειακής βάσης και έμφαση στην εφηβεία των παιδιών ήρθα για πρώτη φορά στο ΑΚΜΑ στα χέρια του Πέτρου Πολυχρόνη. Ήταν μια ευεργεσία που σε αρκετές περιπτώσεις χαρίζουν τα παιδιά στους γονείς τους. Ο Πολυχρόνης ήταν ο πρώτος άνθρωπος που με το μαγικό ραβδί του αφύπνισε μέσα μου την ανθρώπινη πλευρά του γονιού που βρισκόταν σε χειμερία νάρκη. Μου άνοιξε την πόρτα του ΑΚΜΑ και στη συνέχεια συναντηθήκαμε, εκείνος ως εκπαιδευτής και εγώ ως εκπαιδευόμενος, στα μονοπάτια του συστημικού σκέπτεσθαι και της επιστημολογίας. Αργότερα συναντηθήκαμε και σε επίπεδο γιατρού-ασθενή στα πλαίσια διερεύνησης κάποιων δικών του ζητημάτων υγείας της καρδιάς. Σε αυτή την περίσταση τον γνώρισα και εγώ βαθύτερα, με εκείνον τότε στον ρόλο του ασθενή και εμένα στον ρόλο του γιατρού. Σε κάθε περίπτωση η εμπειρία και η δυναμική της σχέσης που αναπτύξαμε υπήρξε πάντα πολύτιμη για εμένα. Είχε το χάρισμα να προσγειώνει στην πραγματικότητα, να απλοποιεί ουσιαστικά τα πλέον πολύπλοκα ζητήματα σχέσεων ζωής και θεραπείας, να προτείνει απρόσμενους δρόμους και δυνατότητες στην έκφραση των συναισθημάτων. Του μίλησα για τη δική μου δημιουργική σχέση με τη μουσική και την κλινική αξία της χρήσης μουσικής στη θεραπεία ασθενών και του είχα χαρίσει το βιβλίο μου με τίτλο *«Η μουσική ως φάρμακο».*

Σε αυτό το τεύχος-αφιέρωμα στον Πέτρο Πολυχρόνη έχει νόημα για μένα να μοιραστώ κάποιες συνθέσεις που είχα δημιουργήσει την εποχή της καραντίνας και είχαν στόχο να παρηγορήσουν, να χαλαρώσουν, να θεραπεύσουν την αρνητική ψυχολογία του εγκλεισμού. Θυμάμαι ότι είχα μιλήσει για την προσπάθεια αυτή με τον Πέτρο Πολυχρόνη με ιδιαίτερη έμφαση στη θεραπευτική αξία του υδάτινου στοιχείου. Θυμάμαι μάλιστα να μιλάμε για τη θάλασσα των Κυκλάδων και τη δική του ξεχωριστή σχέση με την Πάρο και το υδάτινο στοιχείο. Του είχα στείλει τον ηλεκτρονικό σύνδεσμο, για να ακούσει τότε τα «Υδάτινα Όνειρα» και θυμάμαι την έκφραση της ικανοποίησής του από το μουσικό ακρόαμα και τις τηλεφωνικές

[1] Ο Θανάσης Δρίτσας, καρδιολόγος είναι γνωστός ως πρωτοπόρος στον χώρο της μουσικής ιατρικής/μουσικοθεραπείας, εργάζεται πάνω στο θέμα της μουσικής ως επουλωτικό και θεραπευτικό εργαλείο σε καρδιοπαθείς.

συζητήσεις μας που ακολούθησαν - γύρω από τη σημασία και τους συμβολισμούς της έννοιας του νερού στην ψυχοθεραπεία.

Επέλεξα το υγρό στοιχείο, γιατί παραπέμπει στις απαρχές της ανθρώπινης παρουσίας στον πλανήτη, άλλωστε η ζωή προήλθε από το νερό. Η θάλασσα ιδιαίτερα είναι η μήτρα της ζωής, η θάλασσα είναι η μητέρα όλων μας. Επίσης στο εμβρυϊκό στάδιο της ύπαρξής του ο άνθρωπος κολυμπάει μέσα στη θάλασσα του αμνιακού υγρού. Πριν γεννηθεί ο άνθρωπος, κολυμπάει μέσα στην ασφάλεια του μητρικού ωκεανού. Πιθανόν εκατοντάδες χιλιάδες καλλιτέχνες στην ιστορία της τέχνης έχουν εμπνευστεί έργα από τη θάλασσα, τα ποτάμια, τις λίμνες, τους πάγους. Το υγρό στοιχείο αποτελεί γενικότερα κοινό τόπο συνάντησης των καλλιτεχνών. Ο καθένας όμως συνδέεται μέσα από διαφορετικές εικόνες, σκέψεις, αναμνήσεις. Αφιερώνω τα *Υδάτινα Όνειρά* μου στον Πέτρο Πολυχρόνη και τον ευχαριστώ για τον τρόπο που νοηματοδότησε σημαντικές σχέσεις στη ζωή μου.